

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Mala Iudæorum post Christi passionem propter incredulitatem. ca. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

potitus est. Sedechiam cum liberis fugientem comprehendit, liberos illo spectante trucidari iussit: ei vero ne quid deinde iucundi videret, oculos eruit, & vinctum se cum Babyloem abduxit. Post hæc Nabuzardam ducem cum valida militum manu misit, qui moenia vrbis demolitus solo æquavit, domos templumq; incēdit, ciues in seruitutem ad Chaldæam transtulit, & cum illis vascula templi aurea, argentea, ænea. æneasq; columnas templi, primarios vrbis ciues, detq; sacerdotes interfecit, & impletum est quod in psalmo prædictum fuerat, Tradidit in captiuitatem virtutem eorum, & pulchritudinem eorum in manus inimici, & conclusit in gladio populum, & hæreditatem suam spreuit. Deniq; facta est, quam prophetæ prædixerant, transmigratio iudææ in Chaldæam, ac tanta profanæ gentis ingratitude tales quidem pœnas dedit, quæ si solæ proponerentur, & nulla futura esset in inferno, quis adeo temerarius est, vt audeat esse in deum ingratus?

Psalm. 77.

Mala iudæorum post Christi passionem propter incredulitatem.

Caput IX.

Postea vero per Cyrum manumissi, postliminioq; reuersi sub Esdra sacerdote instaurarunt urbem & templum, domino fauente, postquam eos delicti pœnituisset. Fuisse deinceps legis diuinæ satis quidem studiosos, improbos tamen, semperq; virtuti alienæ iuidos atq; infensos. Christum dei filium, quem lex & prophetæ prædicauerant venturum saluatorem non receperunt, quamuis vidissent miracula facientem, & a plebe laudibus honoreque affectum: docenti veritatem non crediderunt, innocentem falsis criminationibus circumuenerunt, iustum condemnarunt, ludibrio habuerunt, & spinis coronatum, flagellisq; cæsum cruci confixerunt: tantumque inualuit semel insitum infidis mentibus odium, vt ne tunc quidem ad pœnitentiam tanti sacrilegij mollescere quiuerint, cum illo

In Christiã impij.

in cruce pendente, sol obscuraretur, terra tremere, sepulchra aperirentur, templi parietes dissilirent, saxa frangerentur. Nam depositum quoque ac sepultum custodi iusserunt; cumque ipsi custodes perendie reuersi cum a mortuis resurrexissent testarentur, pecunia data redemerunt mendacium, ut rursus hi falso assererent, se videlicet nocte praeterita dormientibus clam venisse discipulos, corpusque ideo furto sustulisse, ut qui sepultus fuerat, ad vitam credatur reuersus. Quid autem infelix Iudaea alios celare iuuat, cuius ipsa conscia es, veritatem? Si non surrexit, cur pecuniam porrigis? si surrexit, cur saluatorem tuum non agnoscis? aut si nihil custodibus donaueris, nihilque illi prius testati fuerint, quam quod postremo dixerunt, nonne sic interrogatos oportuit. Vidistis ne accessisse ad sepulchrum discipulos, an non. Si non vidistis multo sopore fortasse oppressi, quomodo scire potestis? Sin vidistis, cur non comprehendistis inermes armati, paucos multi, onere sublatis corporis grauato expediti? Videtis o Iudaei custodiae vestrae manifestum mendacium, at tamen quae vestra pertinacia est, vultis potius mendacio credere & perire, quam sequi veritatem & saluari. Quid est autem quod Christum negando, multo maiorem experti estis dei iram, diuturnioremque passi calamitatem, quam cum vitulum adorastis, quam cum Baal, Astaroth, Acharon, Belphegor, Belzebub, aliorumque daemonum simulacris sacrificastis nam licet antea quoque caedes, incendia, rapinas, captiuitates, seruitutem, exilia, patriisque soli miserabilem desolationem pertulissetis, quoties tamen vos deum vestrum offendisse poenituit, toties de malis omnibus liberati fuistis. Longissima illa apud Babylonem seruitus (ut scriptores vestri testantur) septuagesimum annum non excessit; Rursus natali solo restituti, rursus in omnibus reparati instauratique, regnastis. Quenam quaeso causa est, quod post Christum a vobis condemnatum, semel a Romanis victi, euersi, dispersi, nullam vnquam pristini status faciem, nullam amissae dignitatis umbram recepistis? iam mille quadringenti & octoginta anni sunt,

ex q̄ incerta sede vagi per omnes orbis partes errastis, sine lege, sine sacrificio, sine duce, sine rege, sine p̄pheta, dicite si potestis quo crimine, qua culpa id patimini? non idola (vt olim sæpe contigit) colitis, non execrandos gentilium ritus exercetis; vnum deum, vnum cæli terræq; dominum adoratis, & tamen nullus est miseræ vestræ finis. Cur ita? profecto cum alta causa omnino nulla queat afferrī, restat vt ea sola sit quia saluator ē vobis, immo omnibus missum non recipitis Messiam, quem vestræ vobis indicant scripturæ non admittitis. Videte ingratitudinem vestram in deam vestrum. Ille vobis quem promiserat vitæ doctorem misit, vos ip̄m occidistis. Ille dedit redemptorem, qui pro culpa primorum parentum vestrorum satisfaceret, & vos ei nō creditis, voseum repudiatis. Quamdiu igitur obstinatis mentibus fouetis errorem, negando eum, per quem solum data est mortalibus ad deum accessio, fieri omnino non potest, vt vllam sperandæ salutis gratiam consequamini. Credite, credite, & salui eritis. Hic est enim cui dixit propheta: Excita potentiam tuam & veni, vt saluos facias nos. Conuertimini igitur ad eum, qui missus est vobis, & ille qui misit miserebitur vestri. Hic enim qui missus est, dei verbum est, dei sapientia est, dei virtus est; negat talia esse in deo qui Christum negat. Carnem animamq; hominis assumpsit, vt pro hominibus pati ac mori posset. Itaq; non inuitus, sed volēs crucem sustinuit, vt suo sanguine a peccatis credentes laueret morteq; redimeret. Agnoscite beneficium, & confitemini Christum. Venit enim vos, non de manu regis Babylōis, sed de potestate diaboli liberare, non ad Hierosolymam reducere, nec regno restituere terreno, sed quod longe felicius est, ad paradysum transferre, in supernis cæli sedibus collocare, & sempiternæ suæ gloriæ participes facere. Quod si aduersus tantam dei vestri nostriq; benignitatem, Christum suum nō recipiendo ingrati esse pergetis, de temporalibus miseris istis ad æternas descendatis necesse est. Nulla enim maior in deū p̄rem ingratitudo fieri potest, q̄ in filiū ei coæqualē &

Psal. 79

coæternum & consubstantialem nolle credere. Felices illi, qui olim ne ingrati essent, ipsum vobis gentibusq; prædicare non timuerunt, qui vt nomen eius denegarent, nec minis, nec tormentis, nec cædibus compelli potuerunt. Veræ quippe beatitudinis in Christo spe firmati tyrannis fortiores erant, occidi poterāt, cogi ne Christum confiterentur non poterant. Felices nunc hi, q; vt qualem possunt pro beneficiis deo grām referant, Christo seruiunt, Christum adorant, de Christo dīe ac nocte cogitant, Christi præcepta totis viribus exequi contendunt, & contemptis terrenæ luxuriæ delicijs, post eum currere nunquam desistunt. Sed ne solos Iudæos accusasse videamur, nostrorum quoq; in Christum infidelitas (vt alia delicta prætermittantur) in medium veniat, non tam quæ modo sit, quam quæ olim fuerit, & veri assertionem victa deserit.

De ingratitude hæreticorum &
Iudæ proditoris. Cap. X.

CVm enim nullum mendacium diu stare possit, quia nihil firmi nihil solidi habet, in quo innitatur, omnis falsa religio paulatim euanescat necesse est. Itaq; iam pridem defecit ille diaboli fraude inductus deorum cultus. Vnus autem deus etiam ab illis inuocatur qui Christum ignorant. Defecerunt & hæreses, licet falsa veris mixta in se haberent, nihilominus quæ vera erant, manent: quæ falsa. vna cum suis autoribus interierunt. Arrius ab euangelio alienatus, impietq; de trinitate sentiens, ventris profluuio extinctus est. Olympus Arrianus dum blasphemias in sanctâ trinitatem ore sacrilego proferret, fulmine ictus cõflatus est. Anastasius Augustus Euticetis erroribus implicatus, verbum dei in carnem mutatum, & in Christo incarnato vnam tantum esse naturam asserbat: cumque ab hac impietate ne Hormisdæ quidem summi pontificis admonitione sollicitatus recederet, ipse etiam fulmine afflatus periit. Nonne hi omnes tam infelici si

Arrius
Olympus.

Anastasius
Augustus.